

Křest dětí

Teze A. Adlofa pro pastorálku kazatelů CB, Havlíčkův Brod, 2016

Adlof, A., Přehled biblického učení, Praha 1934

Je zřejmé, že **křest dítek předpokládá věřící rodiny**, a že tedy křtem dítek se nezačínalo. Nemáme určitých zpráv o křtu dítek, až ze století 2. Ireneus (200) je první určitý svědek, že křest dětí se dál (Adv. haer. II., 22.), Origenes pak o něco málo mladší (254) tvrdí, že církev přijala křest dětí od apoštolů. Křest dětí nikde v Novém Zákoně se výslovně nenařizuje ani nepřipomíná, ale bylo by ukvapené usuzovat, že křest dětí je nebiblický a tudíž zavržitelný.

1. **Křest dítek, ač není nařízen, není nikde zakázán.**
2. **Křest dítek má dokonce svůj hluboký základ v Písmě a důležitý, z obsahu Písma plynoucí význam:**
  - a. Je-li křest znamením smlouvy zrovna tak jako obřízka, která byla znamením spravedlnosti víry Abrahamovi (Ř 4,11) dospělému, ale byla i jeho dítěti udělena jako znamení smlouvy, v níž vešel Abraham, a to za sebe i své potomky, není příčiny, proč by neměly býti křtěny i děti věřících rodičů, když křest se srovnává s obřízkou (Ko 2,11.12.)
  - b. Bůh je Bůh rodin, a jeho zaslíbení vždy se vztahuje na rodiče i na děti. Jestliže pak ve křtu vystavuje směnku svých slibů a ujišťuje o lásce své v Kristu, je jisté, že tyto sliby a ta ujišťování platící rodičům, patří i dětem. Viz Sk 2,38.39.16,31.1. K 7,14. Ř 11,16.
  - c. Proč by nemělo i dětem platit znamení a pečeť očišťující moci krve Kristovy, když platí jim tatáž pravda? Neboť i za ně byl zabit Beránek Boží, i ony mají podíl na něm, jsou k němu zvány, a jejich je království nebeské (Mk 10,13-16. Mt 19,13.14.), neboť jsou předmětem lásky Boží.
  - d. Apoštolé křtili celé rodiny nebo čeledi (Sk 16,15.32.33.1. K 1,16) a je tudíž pravdě podobné, že i v těch rodinách byly děti, jakož i nasvědčuje slib: "Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj."
  - e. Kdyby i nebylo tomu tak, přece jen je v případech Lydie i žalárníka veliký důkaz pro křest dětí v tom, že oni prodělali hrůzy nového rodu a opravdovost obrácení a jako hlavy rodin představují Pánu všecko, co jim je svěřeno a zasvěcují je jemu, zrovna tak jako věřící rodičové zasvěcují jemu děti, které jsou na nich závislé.
  - f. V křestním rozkaze je nařízeno činit všechny národy učedníky. Národové pak se skládají z mužů, žen i dětí. Křest je provázen učením. Není tedy křest zakončením, nýbrž začátkem vyučování.
  - g. Tento širší pojem křtu nalézáme i v 1. K 10,2.: "Všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři." Křtěn byl tedy celý národ i s dětmi. Rovněž tak i křest v Pána Ježíše vykonaný i na dětech je křest správný, ale ještě nezabezpečuje spasení, a proto napomíná apoštol: "Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl."(10,12.).
3. K tomu přistupuje svědectví dějin církve, že křest dětí konaný v živé víře v patření na Pána byl příčinou mnohého požehnání a že mnozí věřící chápající se toho, co křest jejich znamenal, radovali a radují se ze svého křtu v dětství.

Je pravda, že učení o křtu během doby bylo zatemněno. Záhy se ujalo mínění, že křest sám obmývá, že působí nový rod, že je osvícením, že je nevyhnutelný k spasení. Proti těmto bludům důsledně vystoupili baptisté i kvakeři, kteří prohlásili, že člověk může býti spasen i bez křtu. Jejich protest proti křtu dětí měl to dobré pro sebe, že na druhé straně musela býti zdůrazněna svatost rodiny a víra církve a celý duch Písma. Ale ve svém protestu utkvěli na liteře a přehlédli ducha Písma.

Adlof, A., Nástin dějin svobodné reformované církve „Bylo to roku 1897, kdy na českoskalické konferenci tři bratři povstali, kteří si přáli, aby otázka křtu v církvi byla řešena, nesouhlasíc se křtem dítek vlivem některých svobodných církví porýnských (nikoliv baptistických) a odvolávající se zároveň na prohlášení Clarkovo před 10 lety učiněné, že otázka křtu v církvi naší má být volnou. Když tehdy někteří baptisty byli znepokojeni o svém křtu (v římské církvi), prohlásil Clark, že ochoten je křtít je jako dospělé nyní. Debaty konference byly velmi cílé. Pro i proti byly sneseny důvody. Strana snažila se přesvědčit stranu. Většina převážná však byla pro podržení křtu dítek. Avšak usneseno, že církev zastoupená na konferenci vychází snášlivě vstříc těm, kteří se svým svědomím křtu dítek srovnati nemohou a svoluje pro ně o volnosti křtu. Usnesení to prošlo jmenovitě z bázně před rozkolem, potom také z toho ohledu, že ti, kteří pro sebe volnost křtu dítek vůbec neuznávají, nýbrž oni uznávali, že křest dítkám věřících rodičů udělován být může, aniž pro něj někoho soudí, že však pro sebe raději nekřtít dítek volí. Také i ten ohled tu byl, že kdyby jen baptisté se své strany také k takovéto povolnosti došli, ponechávající otázky křtu k vyřízení každému jednotlivému svědomí, nebylo by roztržky s nimi, a že by pak mola tu být toliko jedna svobodná církev. Pozoruhodné pak je, že všichni tři bratři, kteří tenkrát usnesení konferenční spůsobili, názor svůj tehdejší opustili a dítky s dobrým svědomím křtí.“